28.2.2025

Eduskunnan talousvaliokunnalle

Valtiovarainministeriön vastine kirjallisiin asiantuntijalausuntoihin (HE 208/2024 vp)

Valtiovarainministeriö kiittää mahdollisuudesta antaa vastine kirjallisiin asiantuntijalausuntoihin ja toteaa lausuntonaan kunnioittavasti seuraavaa:

1) Oikeusministeriön lausunnossa esitetyt huomiot

Oikeusministeriö kiinnittää lausunnossaan (s. 1–2) huomiota 1. lakiehdotuksen 13 §:ään ja toteaa, että säännösehdotuksen perusteella ”vaikuttaa jäävän jossain määrin epäselväksi, mitä tarkalleen ottaen tarkoitetaan kielteisestä päätöksestä ilmoittamisella. Mikäli pykälässä on tarkoitus säätää siitä, että Finanssivalvonnan on joko tehtävä toimiluvan myöntämistä tai hakemuksen hylkäämistä koskeva päätös määräajassa, olisi syytä arvioida pykälän muuttamista selvästi tämän sisältöiseksi. Viittaus ilmoittamiseen vaikuttaa siltä, että säännös koskisi enemmänkin kielteisen päätöksen tiedoksi antamista, kuin kielteisen päätöksen tekemistä.” Lisäksi OM toteaa, että ”valiokunnassa on syytä arvioida, voisiko säännöstä tarkentaa siten, että siinä säädettäisiin selvästi että finanssivalvonnan on tehtävä asiaa koskeva päätöksensä määräajassa.” Lisäksi OM katsoo, että ”olisi perusteltua arvioida, tarvitaanko ehdotettua 1. momentin toista virkettä ja mikäli tarvitaan, olisi perusteltua ottaa kantaa siihen, mikä on tämän menettelyä koskevan erityissäännöksen suhde hallintolakiin.”

Valtiovarainministeriö toteaa, että kuten oikeusministeriön lausunnostakin ilmenee, luotonhallinnoijan toimilupahakemuksen käsittelyssä sovellettaisiin ehdotetun lain erityissäännösten ohella hallintolakia (434/2003). Hallintolain 31 §:ssä säädetään viranomaisen selvittämisvelvollisuudesta ja 33 §:ssä selvityksen antamiselle asetettavasta määräajasta, eikä päällekkäinen sääntely erityislaissa ole tältä osin tarpeen. Ehdotetun 13 §:n 1 momentin jälkimmäinen virke ei siten ole välttämätön, ja sikäli kuin sen suhteesta hallintolain yleissäännöksiin voi syntyä epäselvyyttä, virke olisi tarkoituksenmukaista jättää pois.

Valtiovarainministeriö toteaa lisäksi, että ehdotetun 13 §:n 2 momentissa on tarkoitus säätää nimenomaan siitä, että hakemukseen on annettava päätös määräajassa. Päätöksen tiedoksi antamisesta säädetään hallintolain 9 ja 10 luvussa.

Tällä perusteella valtiovarainministeriö ehdottaa 1. lakiehdotuksen 13 §:n muotoiltavaksi seuraavasti (muutokset hallituksen esitykseen merkittynä):

”13 §

Toimilupahakemuksen käsittelyaika

Finanssivalvonnan on 45 päivän kuluessa luotonhallinnoijan toimilupaa koskevan hakemuksen vastaanottamisesta arvioitava, onko hakemukseen liitetty kaikki sen käsittelemiseksi tarpeelliset selvitykset ja tiedot. ~~*Tarvittaessa hakijaa on pyydettävä täydentämään hakemusta täydentämiselle asetetussa kohtuullisessa määräajassa.*~~

Finanssivalvonnan on myönnettävä *tai evättävä* toimilupa ~~*tai ilmoitettava hakijalle kielteisestä päätöksestään*~~ viimeistään 90 päivän kuluttua siitä, kun kaikki hakemuksen käsittelemiseksi tarpeelliset selvitykset ja tiedot ovat sen käytettävissä.”

Oikeusministeriö toteaa lausunnossaan (s. 3), että 1. lakiehdotuksen 32 §:n 2 momentin säännösehdotus jää epäselväksi siltä osin, mitä tarkalleen ottaen tarkoitetaan ”valituksella, jonka katsotaan kohdistuvan hakemuksen tutkimatta jättämistä koskevaan päätökseen”. Oikeusministeriö katsoo, että olisi syytä arvioida, voisiko sääntelymallia muuttaa esimerkiksi ammattipätevyyden tunnustamisesta annetun lain (1384/2015) 24 §:n 2 momentin kaltaiseen suuntaan, jotta sääntelyn epäselvyys vähenisi.

Valtiovarainministeriö toteaa, että NPL-direktiivin 7 artiklan 5 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on varmistettava, että (luotonhallinnoijan toimiluvan) hakijalla on oikeus hakea muutosta tuomioistuimessa myös tapauksissa, joissa toimivaltaiset viranomaiset eivät tee päätöstä hakemuksesta artiklan 4 kohdassa säädetyssä määräajassa. Direktiivi ei ota kantaa siihen, millaiseen viranomaisen ratkaisuun muutoksenhaun katsotaan tällaisessa tapauksessa kohdistuvan. Valtiovarainministeriö pitää tarkoituksenmukaisena täsmentää 1. lakiehdotuksen 32 §:n 2 momentin sanamuotoa oikeusministeriön lausunnossa esitetyillä perusteilla ja ehdottaa momentin muotoiltavaksi seuraavasti:

”Jos 13 §:n 2 momentissa tarkoitettua päätöstä ei ole tehty määräajassa, hakija voi tehdä oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetun lain (808/2019) mukaisessa järjestyksessä valituksen, jonka katsotaan tällöin kohdistuvan hakemuksen ~~*tutkimatta jättämistä koskevaan*~~ *hylkäävään* päätökseen. Valitus on tehtävä ennen kuin Finanssivalvonta on käsitellyt hakemuksen.”

Näin säännös vastaisi sisällöltään mm. ammattipätevyyden tunnustamisesta annetun lain 24 §:n 2 momenttia.

Oikeusministeriö toteaa lausunnossaan (s. 4–5) hallituksen esityksen seuraamusmaksuja koskevien ehdotusten osalta vaikuttavan siltä, että asiassa on käytetty kansallista liikkumavaraa sen osalta, mitkä teot sanktioidaan hallinnollisella seuraamusmaksulla, mutta esityksessä ei ole juuri kuvattu sitä, liittyykö seuraamusmaksuihin kansallista liikkumavaraa ja siltä osin, kun seuraamusmaksuihin liittyy kansallista liikkumavaraa, ei sen käyttöä vaikuta juurikaan perustellun. Oikeusministeriö katsoo lisäksi, että talousvaliokunnan olisi syytä varmistua, onko esitykseen sisältyville uusille hallinnollisille seuraamusmaksuille esitettävissä valtiosääntöisesti asianmukaiset ja riittävät perusteet.

Valtiovarainministeriö toteaa, että NPL-direktiivin 21–23 artiklassa säädetään niistä toimivaltuuksista, joita direktiivissä tarkoitetuille toimivaltaisille viranomaisille on annettava. Direktiivin 23 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on annettava säännöt, joilla vahvistetaan asianmukaiset hallinnolliset seuraamukset ja korjaavat toimenpiteet, joita sovelletaan ainakin kohdassa luetelluissa tilanteissa. Artiklan 2 kohdan mukaan hallinnollisten

seuraamusten ja korjaavien toimenpiteiden on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia, ja niihin on sisällyttävä ainakin seuraavat:

a) luotonhallinnoijana toimimiseen myönnetyn toimiluvan peruuttaminen;

b) määräys, jossa luotonhallinnoijaa tai luotonostajaa tai tapauksen mukaan sen 19 artiklan mukaisesti nimettyä edustajaa vaaditaan korjaamaan rikkominen, lopettamaan rikkominen ja olemaan toistamatta sitä;

c) hallinnolliset taloudelliset seuraamukset.

Edellä mainittujen edellytysten puitteissa jäsenvaltioilla on harkintavalta sen suhteen, millä tavoin tarkemmin varmistetaan 21–23 artiklan asettamien vaatimusten täyttyminen kansallisessa lainsäädännössä. Hallinnollisten seuraamusten ja korjaavien toimenpiteiden osalta direktiivi siis jättää tiettyä kansallista liikkumavaraa. Direktiivi ei valtiovarainministeriön käsityksen mukaan edellytä esimerkiksi sitä, että kussakin 23 artiklan 1 kohdan mukaisissa tilanteissa tulisi välttämättä olla sovellettavissa kaikki artiklan 2 kohdan mukaiset keinot (toimiluvan peruuttaminen, määräys rikkomisen lopettamisesta ja hallinnolliset taloudelliset seuraamukset). Direktiivin tarjoaman kansallisen liikkumavaran alaa on tältä osin kuitenkin hankala määritellä täsmällisesti ja tarkkarajaisesti ja direktiivin asettamien tehokkuuden, oikeasuhteisuuden ja varoittavuuden edellytysten tulee joka tapauksessa täyttyä. Valtiovarainministeriö katsoo myös olevan selvää, että täytäntöönpano voidaan mahdollisuuksien mukaan toteuttaa olemassa olevien viranomaisrakenteiden ja -toimivaltuuksien puitteissa.

Hallinnollisia seuraamuksia koskevassa sääntelyssä on huomioitava perusoikeudet ja niiden rajoittamisen yleiset edellytykset. Tässä yhteydessä merkityksellistä on, ovatko rajoitukset painavan yhteiskunnallisen tarpeen vaatimia, onko niille olemassa perusoikeusjärjestelmän kokonaisuuden kannalta hyväksyttävät perusteet ja ovatko ne välttämättömiä hyväksyttävän tavoitteen saavuttamiseksi ja muutenkin oikeasuhtaisia. Lisäksi rajoitusten tulee olla luonteeltaan täsmällisiä ja tarkkarajaisia. Tällä perusteella hallinnollisia seuraamuksia koskevalle sääntelylle tulee muun ohella olla valvonnan tehokkuuteen ja toimivuuteen liittyvä perusteltu tarve, joka nimenomaisesti puoltaa asianomaisen sanktion käyttöönottoa valvontajärjestelmän taustalla olevan yhteiskunnallisen tavoitteen saavuttamiseksi. Suhteellisuusvaatimus puolestaan edellyttää sen arvioimista, onko seuraamus välttämätön sen taustalla olevan oikeushyvän suojaamiseksi. Tältä osin tulee arvioida, onko vastaava tavoite saavutettavissa muulla perusoikeuteen vähemmän puuttuvalla tavalla kuin teon säätämisellä rangaistavaksi. Hallituksen esityksen säätämisjärjestysperusteluissa (s. 62–63) on kuvattu tarkemmin hallinnollisia seuraamuksia koskevaa perustuslakivaliokunnan lausuntokäytäntöä.

Hallituksen esitykseen sisältyvien hallinnollisia seuraamuksia ja korjaavia toimenpiteitä koskevien ehdotusten osalta on huomioitava se, että Finanssivalvonnalla tulee olla joustavat mahdollisuudet määrätä kussakin lainsäädännön rikkomis- tai laiminlyöntitapauksessa vallitsevat olosuhteet huomioon ottaen tarkoituksenmukaisin toimenpide tai seuraamus. Muiden käytettävissä olevien toimivaltuuksien ohella Finanssivalvonnasta annetun lain mukaiset taloudelliset hallinnolliset seuraamukset mahdollistavat nopean ja tehokkaan puuttumisen

ehdotettavan lainsäädännön vastaiseen menettelyyn. Seuraamussäännöksillä asetetaan uskottava varmistus sille, että niiden määräämisen perusteena olevia säännöksiä noudatetaan ja että toiminnan harjoittamiselle asetetut velvoitteet täytetään. Hallinnollisille seuraamuksille on painava yhteiskunnallinen tarve, jotta toimijoiden elinkeinotoiminnassaan tekemät rikkomukset ja laiminlyönnit voitaisiin ennaltaehkäistä ja jotta niihin voitaisiin reagoida riittävän tehokkaasti. Seuraamussäännösten yleisen ennalta estävän vaikutuksen merkitys on käytännössä keskeinen ja Finanssivalvonta määrääkin hallinnollisia seuraamuksia konkreettisissa tapauksissa varsin harvoin. Seuraamussääntely parantaa osaltaan velallisten asemaa ja takaa myös yhdenvertaisemman kilpailuympäristön, jossa lainvastaisella menettelyllä ei ole mahdollista saavuttaa kilpailuetua. Sanktioinnit ovat siis välttämättömiä sen varmistamiseksi, että toimijat noudattavat asetettua sääntelyä elinkeinotoiminnassaan. Tästä syystä on katsottava, että asetettuja tavoitteita ei olisi saavutettavissa vähemmän puuttuvalla tavalla kuin hallinnollisin seuraamuksin.

Asian arvioinnissa oleellista merkitystä on lisäksi ehdotetun luotonostajia ja luotonhallinnoijia koskevan sääntelyn yhteiskunnallisella merkityksellä ja niillä tavoitteilla, joihin lainsäädännöllä pyritään. NPL-direktiivin tarkoituksena on edistää järjestämättömien lainojen jälkimarkkinoiden kehittämistä Euroopan unionissa poistamalla esteitä, jotka haittaavat lainojen siirtämistä luotonostajille, ja asettamalla siirtämistä koskevia suojakeinoja ja turvaamalla luotonottajien oikeudet. Lainsäädännön tavoitteet liittyvät siis paitsi järjestämättömien lainojen jälkimarkkinoiden kehittämiseen ja sitä kautta laajempiin luottolaitossektorin ja rahoitusmarkkinoiden toimintaa ja vakautta koskeviin tavoitteisiin, keskeisesti myös asianomaisten velallisten oikeuksien suojaamiseen. Etenkin kuluttajavelallisten voidaan pääsääntöisesti katsoa olevan heikommassa asemassa luotonostajaan ja luotonhallinnoijaan nähden ja muutoinkin usein haavoittuvassa asemassa. NPL-direktiivi sisältää useita velallisten aseman suojaamisen kannalta merkityksellisiä elementtejä, joihin lukeutuvat toimijoille asetettavien sisällöllisten velvoitteiden ohella luotonhallinnoijien toimilupajärjestelmä sekä toimijoihin kohdistettava viranomaisvalvonta tarvittavine toimivaltuuksineen. Koska hallinnolliset seuraamukset ovat edellä todetusti lainsäädännön noudattamisen valvonnan tehokkuuden kannalta keskeisiä, voidaan niitä koskevilla ehdotuksilla katsoa olevan painava yhteiskunnallinen tarve.

Finanssivalvonnasta annetun lain mukaisena taloudellisena hallinnollisena seuraamuksena on käytettävissä lain 40 §:n mukainen seuraamusmaksu, minkä lisäksi lievimmiksi arvioitujen sääntelyn laiminlyöntien tai rikkomisten johdosta voidaan määrätä seuraamusmaksua lievempi seuraamus, eli lain 38 §:ssä tarkoitettu rikemaksu. Finanssivalvonnan rikemaksua ja seuraamusmaksua koskevissa säännöksissä luetellaan ne säännökset, joiden laiminlyönnin tai rikkomisen seurauksena kyseinen seuraamus voidaan määrätä. Muussa tapauksessa Finanssivalvonta voi määrätä ainoastaan Finanssivalvonnasta annetun lain 39 §:n mukaisen julkisen varoituksen. Jotta voidaan varmistaa seuraamusten tehokkuus, lähtökohdaksi on otettava se, että Finanssivalvonnalla on toimivaltuudet määrätä ehdotetun lainsäädännön mukaisten velvoitteiden rikkomisesta tai laiminlyönnistä seuraamusmaksu. Todettakoon, että luonnolliselle henkilölle määrättävä seuraamusmaksu saa Finanssivalvonnasta annetun lain 41 §:n 5 momentin mukaan olla enintään kymmenen prosenttia hänen viimeksi toimitetun

verotuksen mukaisista tuloistaan ja joka tapauksessa enintään 100 000 euroa. Samalla seuraamusmaksun määrääminen ja sen suuruuden määrittäminen perustuvat aina kokonaisharkintaan ja lievissä tapauksissa taloudellinen seuraamus voidaan myös jättää määräämättä.

Sääntelyn hyväksyttävyyden ja oikeasuhtaisuuden lisäksi sanktioista säädettäessä on kiinnitettävä erityistä huomiota sääntelyn tarkkarajaisuuteen sekä sanktioiden kohteena olevien oikeusturvaan (PeVL 49/2017 vp). Esityksen 1. lakiehdotuksen 30:ssä yksilöidään tarkkarajaisesti ne säännökset, joiden rikkomisesta tai laiminlyönnistä voidaan määrätä seuraamusmaksu. Yksityiskohtainen sääntely rikemaksun ja seuraamusmaksun määräytymisestä ja suuruudesta ilmenee Finanssivalvonnasta annetussa laissa. Näin ollen säännökset antavat riittävän ennustettavuuden sanktioiden määräämisestä sääntelyn kohteille. Kaikkeen Finanssivalvonnan päätöksentekoon liittyy myös asianmukaiset oikeusturvajärjestelyt. Hallituksen esityksessä ja tässä vastineessa todetuin perustein valtiovarainministeriö katsoo, että esitykseen sisältyvät hallinnollisia seuraamuksia koskevat säännösehdotukset ovat perustuslain näkökulmasta hyväksyttäviä.

Kuten hallituksen esityksessä on todettu, kaikkia NPL-direktiivin 23 artiklan 1 kohdassa säädettyjä tapauksia ei ehdoteta säädettävän Finanssivalvonnasta annetussa laissa tarkoitetun seuraamusmaksun alaiseksi. Tällaisia ovat ensinnäkin mainitun kohdan b, c, d ja i alakohdissa tarkoitetut tilanteet. Näissä kohdissa on kyse luotonhallinnoijan toimiluvan myöntämiselle asetetuista edellytyksistä ja tarkalleen ottaen niiden noudattamisesta toimiluvan myöntämisen jälkeen. Toimiluvan myöntämisedellytysten rikkomista koskevissa tapauksissa on luontevaa, että toimivaltainen viranomainen ensisijaisesti määrää luotonhallinnoijan korjaamaan toiminnassa havaitut puutteet tai käyttää muita asiaan soveltuvia toimivaltuuksia. Direktiivin 8 artiklassa säädetään nimenomaisesti siitä, että toimivaltaisilla viranomaisilla on oltava valtuudet peruuttaa luotonhallinnoijalle myönnetty toimilupa muun muassa siinä tapauksessa, että luotonhallinnoija ei enää täytä toimiluvan myöntämistä koskevia vaatimuksia. Toimiluvan peruuttamisesta säädetään Finanssivalvonnasta annetun lain 26 §:ssä. Seuraamusten oikeasuhtaisuutta koskevan vaatimuksen mukaisesti toimiluvan peruuttaminen on kuitenkin viimesijainen toimenpide, jota ennen Finanssivalvonnalla on käytettävissään muita lain mukaisia toimivaltuuksia, kuten lain 27 §:n mukainen valvottavan toimiluvan mukaisen toiminnan rajoittaminen ja 28 §:n mukainen johdon toiminnan rajoittaminen. Lisäksi Finanssivalvonta voi Finanssivalvonnasta annetun lain 33 §:n nojalla määrätä luotonhallinnoijaa korjaamaan toiminnassaan olevat puutteet ja lain 33 a §:n nojalla Finanssivalvonta voi uhkasakolla velvoittaa valvottavan tai muun finanssimarkkinoilla toimivan täyttämään velvollisuutensa, jos laiminlyönti ei ole vähäinen. Ennen toimiluvan peruuttamista valvottavalle on myös varattava kohtuullinen määräaika puutteen korjaamiselle, jollei toimiluvan peruminen välittömästi ole välttämätöntä finanssimarkkinoiden valvonnalle säädettyjen tavoitteiden toteutumisen turvaamiseksi.

NPL-direktiivin 23 artiklan 1 kohdan e ja h alakohdassa mainittujen säännöllisten tietojen toimittamisvelvoitteiden osalta (luottolaitoksen puolivuosittaiset ilmoitukset toimivaltaiselle viranomaiselle järjestämättömien luottojen siirtämisestä ja luotonostajan puolivuosittaiset ilmoitukset luottojen edelleen siirtämisestä) Finanssivalvonnalla puolestaan on

Finanssivalvonnasta annetun lain 38 §:n 1 momentin 1 kohdan nojalla toimivalta määrätä rikemaksu sille, joka tahallaan tai huolimattomuudesta laiminlyö tai rikkoo tällaisen velvollisuuden. Voimassa olevassa rahoitusmarkkinalainsäädännössä on omaksuttu lähtökohdaksi se, että tämän tyyppisten tietojen toimittamisvelvoitteiden osalta rikemaksu on riittävä seuraamus.

Oikeusministeriö toteaa luotonhallinnoijien toimilupajärjestelmää koskevien Finanssivalvonnan valtuuksien osalta, että ”perusteluissa ei vaikuta kuvatun sitä, miten esitettävää valvontatoimivaltaa on arvioitu juuri tässä sääntelyn asiayhteydessä. Vaikka kyse sinänsä on samanlaisista toimivaltuuksista, jollaisia Finanssivalvonnalla jo tällä hetkellä muussa valvontatoiminnassa on, nyt ehdotetussa sääntelyssä kyse on kuitenkin asiallisesti toimivaltuuksien laajentamisesta uuteen valvonnan kohteeseen. Tästä johtuen näitä valtuuksia tulee arvioida juuri tämän sääntelyn näkökulmasta.”

Valtiovarainministeriö toteaa, että Finanssivalvonnasta annetun lain 3 §:n 1 momentin mukaan Finanssivalvonnan tehtävänä on valvoa finanssimarkkinoilla toimivien toimintaa ja edistää hyvien menettelytapojen noudattamista finanssimarkkinoilla sekä yleisön tietämystä finanssimarkkinoista. Näiden tehtäviensä toteuttamiseksi Finanssivalvonta muun ohella myöntää finanssimarkkinoilla toimiville toimilupia ja vahvistaa niiden toimintaa koskevia sääntöjä sekä valvoo, että finanssimarkkinoilla toimivat noudattavat niihin sovellettavia finanssimarkkinoita koskevia säännöksiä, niiden nojalla annettuja määräyksiä, toimilupansa ehtoja ja toimintaansa koskevia sääntöjä.

Perustuslakivaliokunta on vakiintuneesti lausuntokäytännössään pitänyt elinkeinovapautta perustuslain mukaisena pääsääntönä, mutta katsonut elinkeinotoiminnan luvanvaraisuuden olevan poikkeuksellisesti mahdollista. Luvanvaraisuudesta on säädettävä lailla, jonka on täytettävä perusoikeutta rajoittavalta lailta vaadittavat yleiset edellytykset. Laissa säädettävien elinkeinovapauden rajoitusten tulee olla täsmällisiä ja tarkkarajaisia, minkä lisäksi rajoittamisen laajuuden ja edellytysten tulee ilmetä laista. Sääntelyn sisällön osalta valiokunta on pitänyt tärkeänä, että säännökset luvan edellytyksistä ja pysyvyydestä antavat riittävän ennustettavuuden viranomaistoiminnasta. Tältä kannalta merkitystä on muun muassa sillä, missä määrin viranomaisen toimivaltuudet määräytyvät sidotun harkinnan tai tarkoituksenmukaisuusharkinnan mukaisesti. Lisäksi viranomaisen toimivallan liittää toimilupaan ehtoja tulee perustua riittävän täsmällisiin lain säännöksiin (ks. PeVL 13/2014 vp, PeVL 69/2014 vp).

Kuten edellä todettiin, NPL-direktiivin tarkoituksena on edistää järjestämättömien lainojen jälkimarkkinoiden kehittämistä Euroopan unionissa poistamalla esteitä, jotka haittaavat lainojen siirtämistä luotonostajille, ja asettamalla siirtämistä koskevia suojakeinoja ja turvaamalla luotonottajien oikeudet. Näiden tavoitteiden turvaamiseksi direktiivi edellyttää otettavan käyttöön toimilupajärjestelmän luotonhallinnoijille. Toimiluvalle asetettavat edellytykset liittyvät eritoten hakijan johdon hyvämaineisuuteen ja luotettavuuteen ja toiminnan harjoittamisen kannalta tarvittavaan osaamiseen, toimiviin hallinto- ja ohjausjärjestelmiin ja sisäiseen valvontaan, joiden avulla voidaan varmistaa mm. se, että luotonhallinnoijan toiminnassa noudatetaan sovellettavaa lainsäädäntöä, sekä asianmukaisiin velallisen suojaamista koskeviin toimintaperiaatteisiin. Vastaavan tyyppisiä toimilupaedellytyksiä on asetettu

rahoitusmarkkinalainsäädännössä eri toimijoille. Toimilupaedellytykset ovat sisällöltään sellaisia, että niiden voidaan katsoa olevan asiallisesti tarpeellisia edellä kuvattujen lainsäädännön tavoitteiden toteutumisen kannalta. Toimilupavaatimukselle ja toimiluvalle asetettaville tarkemmille edellytyksille voidaan näin ollen katsoa olevan painava yhteiskunnallinen tarve, ja elinkeinovapauden rajoittamista on valtiovarainministeriön käsityksen mukaan tältä osin pidettävä hyväksyttävänä. Ottaen huomioon lainsäädännöllä tavoiteltavat päämäärät, voidaan Finanssivalvontaa pitää myös asiallisesti sopivimpana viranomaisena hoitamaan näitä tehtäviä.

Toimilupavaatimus perustuu tältä osin vailla liikkumavaraa oleviin NPL-direktiivin säännöksiin. Keskeistä on samalla se, että ehdotetulle toimilupasääntelylle on olemassa tärkeät ja vahvat yhteiskunnalliset perusteet. Elinkeinovapauden rajoitus on myös rajattu siihen, mikä on mainittujen tavoitteiden saavuttamiseksi välttämätöntä. Luotonhallinnoijien toimilupajärjestelmään ei ehdoteta määrällisiä rajoituksia tai lupaviranomaisen tarkoituksenmukaisuusharkintaa, eli myöntämisedellytysten täyttyessä toimilupa myönnettäisiin kaikille hakijoille. Hallituksen esityksessä ja tässä vastineessa todetuin perustein valtiovarainministeriö katsoo, että luotonhallinnoijien toimilupavaatimus ja siihen liittyvät viranomaisvaltuudet ovat perustuslain näkökulmasta hyväksyttäviä.

Oikeusministeriö esittää lisäksi lausunnossaan (s. 6–8) lakiehdotuksista eräitä huomioita tietosuojasääntelyn näkökulmasta. Rikos- ja sakkorekisteristä luovutettavien tietojen osalta lausunnossa todetaan, että esityksen käsittelyn yhteydessä olisi arvioitava, muodostaisivatko edellä mainitut esityksen säätämisjärjestysperusteluissa mainitut tekijät sekä tietosuojalain 7 §:n 2 momentin mukainen suojatoimisääntely riittävät suojatoimet rikostuomioita ja rikoksia koskevien tietojen käsittelylle, vai olisiko käsittelyyn sovellettavista suojatoimista säädettävä tätä tarkkarajaisemmin.

Valtiovarainministeriö toteaa lähtökohtana olevan hallituksen esityksen säätämisjärjestysperusteluissa todetulla tavalla se, että henkilötietojen suoja tulee turvata ensisijaisesti yleisen tietosuoja-asetuksen ja kansallisen yleislainsäädännön nojalla. Tähän liittyen tulisi välttää kansallisen erityislainsäädännön säätämistä sekä varata sellaisen säätäminen vain tilanteisiin, joissa se on yhtäältä sallittua tietosuoja-asetuksen kannalta ja toisaalta välttämätöntä henkilötietojen suojan toteuttamiseksi (ks. PeVL 14/2018 vp).

Kuten hallituksen esityksen perusteluissa ja oikeusministeriön lausunnossa tuodaan esille, henkilötietojen suojaa koskevaan yleislainsäädäntöön sisältyy säännökset rikostuomioita ja rikoksia koskevien tietojen käsittelystä, mukaan lukien säännökset henkilötietojen käsittelyä koskevista periaatteista ja sallituista käsittelyperusteista sekä tällaista käsittelyä koskevista erityisistä vaatimuksista ja siinä sovellettavista suojatoimista (erityisesti yleisen tietosuoja-asetuksen 10 artikla sekä tietosuojalain (1050/2018) 7 § ja 6 §:n 2 momentti).

Rikosrekisterilaissa (770/1993) säädetään tietojen luovuttamisesta rikosrekisteristä. Nyt käsiteltävänä olevan lakiehdotuksen kannalta relevantti on lain 4 a §:n 1 momentin 2 kohdan säännös, jonka mukaan rikosrekisteristä luovutetaan henkilöä koskevat tiedot Suomen viranomaiselle asiassa, joka koskee viranomaisen lupaa tai hyväksyntää, jonka edellytyksenä on henkilön luotettavuus. Lain 11 §:ssä on lisäksi tietojen eteenpäin luovuttamista koskeva rajoitus. Viranomainen ei saa luovuttaa rikosrekisterin otetta tai siihen sisältyvää tietoa muulle

kuin sen asian asianosaiselle, jonka käsittelyä varten ote on saatu, tai toiselle saman asian käsittelyyn osallistuvalle tuomioistuimelle tai viranomaiselle. Lisäksi Finanssivalvonnasta annetun lain 20 §:n 1 momentin mukaan Finanssivalvonnalla on oikeus saada sakon täytäntöönpanosta annetun lain (672/2002) 46 §:ssä tarkoitetusta sakkorekisteristä tiedot, jotka ovat tarpeen valvottavan tai lain 5 §:n 24 kohdassa tarkoitetun muun finanssimarkkinoilla toimivan omistajan, hallituksen jäsenen, toimitusjohtajan tai palveluksessa olevan laissa säädetyn luotettavuuden selvittämiseksi.

Valtiovarainministeriö katsoo, että edellä mainittuja säännöksiä sekä yleisen tietosuoja-asetuksen ja kansallisen tietosuojalain yleissäännöksiä on pidettävä rikostuomioita ja rikoksia koskevien tietojen käsittelyn ja henkilötietojen suojan kannalta riittävinä. Finanssivalvonnan kannalta kyse on täsmällisesti rajatusta ja suoraan lakisääteisen tehtävän toteuttamiseen liittyvästä tiedonsaantioikeudesta ja tietojen käsittelystä. Finanssivalvonta on muun rahoitusmarkkinalainsäädännön vastaavien toimilupaedellytysten arvioinnin osalta myös käytännössä harjaantunut vastaavien tietojen käsittelyyn ja niiden asianmukaiseen suojaamiseen. Tietojen välityksessä Oikeusrekisterikeskuksen ja Finanssivalvonnan välillä voidaan hyödyntää samaa teknistä rajapintaa, jota on jo aiemmin käytetty eräiden muiden rahoitusmarkkinoiden toiminnan valvontaa koskevien säännösten toimeenpanossa. Valtiovarainministeriön tiedossa ei ole, että rikostuomioita ja rikoksia koskevien tietojen käsittelyn osalta olisi Finanssivalvonnan toiminnassa esiintynyt rekisteröityjen tietosuojaa vaarantavia puutteita. Henkilötietojen suojan voidaan siten myös tosiasiallisesti olettaa toteutuvan kattavasti.

Lisäksi **oikeusministeriö** toteaa 1. lakiehdotuksen 19 §:n osalta, että siinä esitetty säilytysaika vaikuttaa pitkältä huomioiden ”säännöksen perusteena olevan artiklakohdan liikkumavaran sekä esityksen säätämisjärjestysperusteluissa käsitellyt luottotietojen käsittelyyn (s. 67) ja arkaluonteisten tietojen säilyttämiseen (s. 65-66) liittyvät valtiosääntöoikeudelliset edellytykset” (s. 7). Myös **Suomen Perimistoimistojen Liitto ry (SPL)** käsittelee säilytysaikaa koskevaa asiaa lausunnossaan. Liitto huomauttaa, että perintätoimistolla on jo perintärekisterilakiin perustuva velvoite säilyttää yksittäiseen toimeksiantoon liittyvät tiedot myös toimeksiannon päättymisen jälkeen ja että yksittäisen perintäasian viiden vuoden säilytysajan sitominen luotonostajan ja luotonhallinnoijan välisen sopimuksen päättymiseen on velallisen yksityisyyden suojan kannalta kohtuuton. SPL pyytää viiden vuoden aikamäärettä täsmennettäväksi siten, että se koskee yksittäiseen toimeksiantoon liittyvien tietojen säilyttämistä viiden vuoden ajan kyseisen luoton loppuun maksamisesta tai saatavaa koskevan toimeksiannon lopullisesta päättämisestä.

Valtiovarainministeriö toteaa, että NPL-direktiivin 11 artiklan 4 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on varmistettava, että luotonhallinnoija kirjaa ja säilyttää kohdassa luetellut tiedot vähintään viiden vuoden ajan artiklan 1 kohdassa tarkoitetun luotonhallinnointisopimuksen päättymisestä tai kotijäsenvaltiossa sovellettavan lakisääteisen vanhentumisajan päättymiseen asti mutta joka tapauksessa enintään 10 vuoden ajan. Säilytettäviä tietoja ovat

a) asiaankuuluva yhteydenpito sekä luotonostajan että luotonottajan kanssa sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisin edellytyksin;

b) asiaankuuluvat luotonostajalta saadut ohjeet, jotka liittyvät kunkin järjestämättömän luottosopimuksen mukaisiin luotonantajan oikeuksiin tai itse järjestämättömään luottosopimukseen, joita luotonhallinnoija hallinnoi ja jotka se panee täytäntöön kyseisen luotonostajan puolesta, sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisin edellytyksin;

c) luotonhallinnointisopimus.

Säännöksen perusteella tiedot on siis lähtökohtaisesti säilytettävä *vähintään* viiden vuoden ajan artiklan luotonostajan ja luotonhallinnoijan välisen luotonhallinnointisopimuksen päättymisestä. Säännöksen sanamuoto ”vähintään” tarkoittanee, että jäsenvaltiot voivat halutessaan säätää mainittua pidemmästä säilytysajasta. Edellytys on käytännössä ongelmallinen, koska luotonhallinnointisopimus voi olla luonteeltaan toistaiseksi voimassa oleva. Säilytysaika voisi siis tämän kriteerin perusteella muodostua määrittelemättömän pitkäksi. Vaihtoehtoisena kriteerinä säilytysaika on mahdollista sitoa kotijäsenvaltiossa sovellettavan lakisääteisen vanhentumisajan päättymiseen. Direktiivin sanamuodon perusteella on kuitenkin epäselvää, mitä tällä kriteerillä tarkalleen ottaen tarkoitetaan. Velan vanhentumisesta annetun lain (728/2003) 4 §:n mukainen yleinen vanhentumisaika on kolme vuotta (tapauksen mukaan esimerkiksi velan erääntymisestä laskettuna), mutta velan vanhentuminen voidaan katkaista. Luonnollisen henkilön sopimukseen perustuvan rahavelan osalta on lisäksi säädetty 20 vuoden lopullinen vanhentumisaika. Rajaavana edellytyksenä NPL-direktiivin 11 artiklan 4 kohdassa on joka tapauksessa enintään 10 vuoden säilytysaika. Tätä pidempää säilytysaikaa ei siis direktiivin perusteella voida missään tapauksessa säätää.

Edellä todetun perusteella ei ole ilmeistä, millaista liikkumavaraa mainittu säännös jättää jäsenvaltioille säilytysajasta säädettäessä. On kuitenkin mahdollista katsoa, että säilytysajasta voitaisiin soveltuvin osin säätää vastaavasti kuin perintätoiminnan harjoittajien rekisteröinnistä annetun lain (411/2018) 12 §:ssä säädetään perintätoimintaan liittyvien asiakirjojen ja tietojen säilyttämisestä. Mainitun säännöksen mukaan perintätoiminnan harjoittajan on säilytettävä perintätoimintaan liittyvät asiakirjat ja tiedot viiden vuoden ajan perintätoimenpiteiden päättymisestä, jollei muualla laissa säädetä pitemmästä säilytysajasta. Nyt käsiteltävänä olevassa ehdotuksessa viiden vuoden säilytysaika voitaisiin siis laskea kyseessä olevaan luottoon kohdistuvien luotonhallinnointitoimenpiteiden päättymisestä.

Valtiovarainministeriö pitää tarkoituksenmukaisena täsmentää 1. lakiehdotuksen 19 §:ää lausunnoissa esitetyillä perusteilla ja ehdottaa pykälän muotoiltavaksi seuraavasti:

”19 §

Luotonhallinnointia koskevien tietojen säilyttäminen

Luotonhallinnoijan on tallennettava luotonostajan ja velallisten kanssa käymänsä yhteydenpito sekä luotonostajalta saadut luotonhallinnointitoimintojen suorittamista koskevat ohjeet.

Luotonhallinnointisopimus ja 1 momentissa tarkoitetut tiedot on säilytettävä viiden vuoden ajan luotonhallinnointisopimuksen päättymisestä~~*, kuitenkin enintään 10 vuoden ajan*~~. *Velallista koskevat tiedot on kuitenkin säilytettävä viiden vuoden ajan kyseessä olevaan luottoon kohdistuvien luotonhallinnointitoimintojen päättymisestä.*

> Luotonhallinnoijan on säilytettävä 17 §:ssä tarkoitettu ulkoistamissopimus ja tiedot mainitussa pykälässä tarkoitetulle luotonhallinnointipalvelujen tuottajalle annetuista asiaankuuluvista ohjeista viiden vuoden ajan ulkoistamissopimuksen päättymisestä.”

Oikeusministeriö toteaa 1. lakiehdotuksen 20 §:n osalta, että säännöksen perusteluiden valossa jää epäselväksi, mihin yleisen tietosuoja-asetuksen säännöksiin säännöksen edellyttämän henkilötietojen käsittelyn on arvioitu perustuvan. Yleisen tietosuoja-asetuksen liikkumavaraa koskevat seikat tulisi arvioida ja perustella hallituksen esityksen perusteluissa. Oikeusministeriö toteaa, että esitetty säännös loisi luotonhallinnoijalle velvoitteen kirjata velallisten valitukset ja niiden johdosta toteutetut toimenpiteet, jolloin yleisen tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan c alakohta vaikuttaisi olevan käsittelyyn soveltuva oikeusperuste. Kyseistä oikeusperustetta tulisi soveltaa sellaisten säännösten perusteella, joissa viitataan nimenomaisesti henkilötietojen käsittelyn luonteeseen ja tavoitteeseen. Velvoitteen olisi oltava riittävän selvä sen edellyttämän henkilötietojen käsittelyn suhteen eikä rekisterinpitäjällä saisi olla myöskään kohtuutonta harkinnanvaraa sen suhteen, miten se noudattaa kyseistä velvoitetta.

> **Valtiovarainministeriö** toteaa, että yleisen tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan c alakohta (käsittely on tarpeen rekisterinpitäjän lakisääteisen velvoitteen noudattamiseksi) on kyseiseen henkilötietojen käsittelyyn soveltuva oikeusperuste. Mainitussa säännöksessä edellytetään, että luotonhallinnoijat kirjaavat luottosuhdetta koskevat velallisten valitukset ja niiden johdosta toteutettavat toimenpiteet. Vaatimus liittyy luotonhallinnoijan toimiluvan edellytyksenä olevaan vaatimukseen siitä, että hakijalla on oltava käytössään riittävät ja erityiset sisäiset menettelyt, joilla varmistetaan luotonottajien valitusten kirjaaminen ja käsittely. Henkilötietojen käsittely tapahtuu muutoin yleisen tietosuoja-asetuksen ja kansallisen yleislainsäädännön vaatimusten mukaisesti.

2) Finanssivalvonnan esittämät huomiot koskien lakiehdotusten voimaantuloa

Finanssivalvonta toteaa lausunnossaan, että se ”ei jaa hallituksen esityksessä esitettyä käsitystä, että lakien toimeenpanoon liittyvien viranomaistehtävien hoito ei edellytä toimenpiteitä, joita varten tarvittaisiin erityistä siirtymäaikaa. Valmistautuminen uusien valvontatehtäviin vaatii Finanssivalvonnalta valvottaviin kohdistuvan tiedottamisen ja ohjeistuksen valmistelua, ml. mahdolliset hakemus- ja muutosilmoituslomakkeet, sekä rekisteritoiminnallisuuden perustamista verkkosivuluetteloineen. Voimaantulo ilman kunnollista toimilupahakijoiden ohjeistusta johtaisi myös toimijoiden näkökulmasta haastavaan tilanteeseen ja tehottomaan asioiden käsittelyyn, jos hakemuksia joudutaan laajasti täydentämään. Tämä voisi tarkoittaa käytännössä kaikkien laissa tarkoitettujen luotonhallinnointitoimintojen keskeyttämistä toimilupahakemuksen käsittelyn ajaksi. Kaikki tarvittavat tiedot sisältävän toimilupahakemuksen enimmäiskäsittelyaika on 135 päivää eli noin 4,5 kuukautta.”

Finanssivalvonnan näkemyksen mukaan ”näistä syistä olisi tärkeää, että NPL-kokonaisuuteen liittyvät lait tulisivat voimaan aikaisintaan 1.9.2025. Toimijoiden toiminnan jatkuvuuden näkökulmasta olisi harkittava, että toimilupahakemuksia voitaisiin käsitellä jo ennen lain voimaantuloa, jolloin toimijoilla olisi mahdollista olla lain mukainen toimilupa luotonhallinnointiin heti lain voimaantullessa.”

Lisäksi **Finanssiala ry** toteaa, että kuluttajansuojalakiin ehdotetut luottosopimuksen muuttamisesta annettuja tietoja koskevat muutokset ”edellyttävät luotonantajilta tietojärjestelmämuutoksia, joiden toteuttamiseen

tarvitaan aikaa. Ainakin näiltä osin kuluttajansuojalakia koskevan lakiehdotuksen voimaantuloaikataulua olisikin syytä muuttaa niin, että luotonantajille varattaisiin muutosten tekemiseen riittävä, esimerkiksi kuuden kuukauden mittainen siirtymäaika lain vahvistamisesta lukien. Tämä olisi kohtuullista, sillä luotonantajilla ei ole ollut mahdollisuutta vaikuttaa direktiivikokonaisuuden täytäntöönpanoaikatauluun eikä järjestelmämuutoksia ole mielekästä toteuttaa ennen kuin täytäntöönpanosäännösten lopullinen sisältö on selvillä.”

Valtiovarainministeriö toteaa, että hallituksen esitykseen sisältyvien lakiehdotusten mahdollisimman pikainen voimaantulo ja soveltaminen on NPL-direktiivin kansallisen täytäntöönpanon viivästymisen johdosta kriittisen tärkeää, jotta Suomeen kohdistuvien taloudellisten sanktioiden uhka voitaisiin välttää. Lähtökohtana tulisi siten edelleen olla, että lait tulisivat voimaan mahdollisimman pian. Valtioneuvoston kanslian EU-tuomioistuinasioiden yksiköstä saadun tiedon mukaan direktiivin täytäntöönpanon myöhästymiseen liittyvän rikkomuksen katsotaan päättyneen vasta sitten, kun tarvittavat lait ovat voimassa ja niiden soveltaminen on alkanut täysimääräisesti. Lainsäädännön voimaantulon siirtäminen ei siten valtiovarainministeriön käsityksen mukaan ole mahdollista ilman taloudellisten sanktioiden uhkaa. Komissio päätti 12.2.2025 haastaa eräiden muiden jäsenmaiden ohella Suomen Euroopan unionin tuomioistuimeen, koska ne eivät ole saattaneet NPL-direktiiviä osaksi kansallista lainsäädäntöään (ks. https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/fi/ip_25_405). Toistaiseksi asiaa ei kuitenkaan vielä ole toimitettu EU-tuomioistuimeen.

NPL-direktiivin 32 artiklan 2 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on sovellettava direktiivin täytäntöön panemiseksi annettuja säännöksiä 30 päivästä joulukuuta 2023. Kohdan toisen alakohdan mukaan yhteisöt, jotka jo suorittavat kansallisen lainsäädännön mukaisesti luotonhallinnointitoimintoja 30 päivänä joulukuuta 2023, saavat jatkaa näiden luotonhallinnointitoimintojen suorittamista kotijäsenvaltiossaan 29 päivään kesäkuuta 2024 tai siihen päivään asti, jona ne saavat toimiluvan tämän direktiivin mukaisesti, sen mukaan, kumpi ajankohta on aikaisempi. Direktiivin mukainen siirtymäjärjestely on siis ollut käytettävissä vain 30.12.2023–29.6.2024 välisenä aikana.

Ehdotetun lainsäädännön mukaisten velvoitteiden soveltamiselle välittömästi lain tultua voimaan ei valtiovarainministeriön käsityksen mukaan pääosin ole estettä, ottaen myös huomioon, että ehdotettua lakia luotonostajista ja luotonhallinnoijista ei sovellettaisi sellaisen järjestämättömän luoton ostamiseen tai hallinnointiin, joka on siirretty luotonostajalle ennen lain voimaantuloa. Käytännöllisenä haasteena on ylipäätään muun muassa tarvittavien tietojärjestelmämuutosten toteuttaminen sekä toimijoiden ohjeistaminen. Erityisen haastava tilanne on kuitenkin luotonhallinnointitoiminnan toimiluvanvaraisuuden osalta, sillä vaikka asianomaiset yritykset ja Finanssivalvonta voivat ennakollisesti valmistautua toimilupaprosessiin, toimilupaa on joka tapauksessa oikeudellisesti mahdollista hakea vasta, kun ehdotettava lainsäädäntö on vahvistettu. Tältä osin toimilupien hakemisen ja käsittelyn ajaksi muodostuu epäsuotuisa tilanne toiminnan ollessa luvanvaraista mutta asianomaisille yrityksille ei vielä ole myönnetty toimilupia. Tämä hankaloittaa selkeästi myös luottolaitosten toteuttamaa järjestämättömien luottojen siirtämistä luotonostajille uuden lainsäädännön voimaantulon jälkeen. Toisaalta kyse on tilapäisestä siirtymäkauden ongelmasta.

3) Suomen Perimistoimistojen Liitto ry:n lausunto

Suomen Perimistoimistojen Liitto ry (jäljempänä *SPL*) esittää lausunnossaan epäilevän kannan sille, ovatko nyt ehdotetut velvoitteet ja lisäsääntely omiaan lisäämään toimijoita markkinoilla vai toimiiko ehdotus tavoitteidensa vastaisesti vähentäen niiden toimijoiden määrää, joilla on taloudelliset edellytykset jatkossa tarjota luotonhallinnointipalveluita Suomessa. Liitto kiinnittää huomiota myös siihen, että mikäli esitys nostaa olennaisesti luotonhallinnoijina toimivien perintätoimistojen kustannuksia, tulee tämä vaikuttamaan erääntyneiden luottojen perinnän kustannuksiin, jotka saatavien perinnästä annetun lain perusteella veloitetaan aiheuttamisperiaatteen mukaisesti velallisilta.

> **Valtiovarainministeriö** pitää esitettyjä näkökohtia tärkeinä. Myös hallituksen esityksessä on tuotu esille, että luotonhallinnointitoiminnan harjoittamista koskevat vaatimukset voivat osaltaan kasvattaa toimintaa harjoittavien yritysten kustannuksia ja siten viime kädessä velallisten korvattaviksi kuuluvia perintäkuluja. Tämä korostaa sen lähtökohdan merkitystä, että esityksessä ei ehdoteta NPL-direktiivin vaatimuksia pidemmälle meneviä kansallisia lisävelvoitteita ja myös direktiivin tarjoama kansallinen liikkumavara hyödynnetään. Valtiovarainministeriö pitää erittäin tärkeänä myös sitä, että NPL-direktiivin 30 artikla edellyttää Euroopan komissiota toteuttamaan 29.12.2026 mennessä direktiiviä koskevan arvioinnin ja esittämään kertomuksen sen tärkeimmistä havainnoista. Mainitun arvioinnin perusteella voidaan arvioida tarkemmin sääntelyn mahdollisia muutostarpeita.

SPL toteaa lausunnossaan, että uusi toimilupajärjestelmä tulee olemaan päällekkäinen jo olemassa olevan perintätoiminnan rekisteröintiä koskevan toimilupajärjestelmän kanssa. Lausunnossa todetaan niin ikään, että NPL-direktiivi antaisi myös mahdollisuuden katsoa jo olemassa oleva perintätoimistojen rekisteröintijärjestelmä toimilupajärjestelmää vastaavaksi järjestelmäksi. Lisäksi perintätoiminnan rekisteröinnin edellytyksiä voitaisiin täydentää siitä mahdollisesti puuttuvilla direktiivin mukaisilla toimiluvan edellytyksillä. Tällöin myös valvonta olisi selkeämmin järjestettävissä kokonaan nykyisen valvonnan eli aluehallintoviranomaisen toimesta tapahtuvaksi. Lausunnon mukaan päällekkäisen toimilupa- ja valvontajärjestelmän säätäminen erilliseen lakiin tunnistamatta markkinaa aiheuttaa perintätoimistoille kohtuutonta hallinnollista taakkaa ja kustannuksia ja on selvässä ristiriidassa hallituksen tavoitteiden kanssa. Samaan asiakokonaisuuteen liittyvät myös **Keskuskauppakamarin** lausunnossa esitetyt huomiot, joiden mukaan sääntelyn päällekkäisyys tulisi olla mahdollisimman vähäistä, eri laeissa asetetut tiedonantovelvoitteet mahdollisimman yhdenmukaisia ja kahden eri viranomaisen rekisteröinti-/toimilupamenettelyistä sekä niihin liittyvistä jatkuvista velvoitteista aiheutuvat päällekkäisyydet mahdollisimman vähäisiä.

> **Valtiovarainministeriö** toteaa, että NPL-direktiivin mukaisen toimivaltaisen viranomaisen nimeämisessä voisivat käytännössä tulla kyseeseen lähinnä Finanssivalvonta tai Etelä-Suomen aluehallintovirasto. Ehdotettu luotonhallinnoijia koskeva sääntely sisältää voimassa olevaan perintätoiminnan harjoittajia koskevaan sääntelyyn nähden yksityiskohtaisempia vaatimuksia ja edellyttää valvovalta viranomaiselta merkittävästi laajempia toimivaltuuksia, kuin mitä Etelä-Suomen aluehallintovirastolla nykyisin on perintätoiminnan harjoittajien rekisteröinnistä annetun lain mukaisten tehtäviensä hoitamiseen. Finanssivalvonnalla puolestaan on voimassa olevassa lainsäädännössä laajat toimivaltuudet tehtäviensä hoitamiseen, jotka myös täyttävät suurelta osin NPL-direktiivin asettamat vaatimukset. Finanssivalvonnalla on myös laajaa

asiantuntemusta ja kokemusta näiden toimivaltuuksien käyttämisestä ja finanssimarkkinoilla toimivien yritysten toimilupajärjestelmiin liittyvistä tehtävistä. Tämän vuoksi on katsottu, että NPL-direktiivin tarkoittamaksi toimivaltaiseksi viranomaiseksi olisi Suomessa perusteltua nimetä Finanssivalvonta.

Luotonhallinnoijille ehdotettava toimilupavaatimus ja sen myöntämisedellytykset perustuvat tältä osin vailla liikkumavaraa oleviin NPL-direktiivin säännöksiin. Direktiivin 32 artiklan 2 kohdan mukaan jäsenvaltiot, joilla on jo käytössä direktiivissä vahvistettuja järjestelmiä *vastaavat tai tiukemmat* luotonhallinnointitoimintoja koskevat järjestelmät, voivat sallia, että yhteisöt, jotka jo suorittavat luotonhallinnointitoimintoja näiden järjestelmien puitteissa, tunnustetaan automaattisesti toimiluvan saaneiksi luotonhallinnoijiksi. Suomessa perintätoiminnan harjoittajia koskee perintätoiminnan harjoittajien rekisteröinnistä annetun lain mukainen rekisteröitymisvelvollisuus. Vaikka mainitun lain mukaisen rekisteröinnin itsessään mahdollisesti voitaisiin katsoa vastaavan NPL-direktiivin mukaista toimilupavaatimusta, lain mukaiset rekisteröinnin edellytykset eivät kaikilta osin vastaa NPL-direktiivin mukaisia luotonhallinnoijan toimiluvalle asetettuja edellytyksiä, minkä vuoksi nykyisen rekisteröintijärjestelmän katsominen direktiivin 32 artiklan 2 kohdan mukaiseksi järjestelmäksi ei tule kyseeseen.

Tarkoituksenmukaiseksi ei myöskään ole katsottu sitä, että NPL-direktiivin mukaisia vaatimuksia laajennettaisiin kansallisesti direktiivin soveltamisalan ulkopuolisiin tilanteisiin. Jos valvonnan päällekkäisyydeltä haluttaisiin täysin välttyä, tulisi NPL-direktiivin vaatimukset ulottaa käytännössä kaikkeen perintätoimintaan. Tämä taas merkitsisi lisävelvoitteiden asettamista myös sellaisille yrityksille, jotka eivät harjoita NPL-direktiivin soveltamisalaan kuuluvaa toimintaa. Valtiovarainministeriö korostaa vielä, että viranomaistehtäviä ja -valtuuksia koskevat ehdotukset on valmisteltu yhteistyössä ja yhteisymmärryksessä perintätoimintaa koskevan lainsäädännön valmistelusta vastaavan työ- ja elinkeinoministeriön kanssa.

Lisäksi on huomioitava, että ehdotettu sääntely asettaa luotonhallinnoijien ohella velvoitteita luottolaitoksille, luotonostajille sekä luotonhallinnointipalvelun tuottajille, joille luotonhallinnoijat ulkoistavat toimintojaan. Luottolaitoksille säädettyjen velvoitteiden osalta toimivaltainen viranomainen on Finanssivalvonta ja myös luotonostajia koskevien vaatimusten osalta toimivaltaisen viranomaisen tehtävät liittyisivät lähimmin Finanssivalvonnan tehtäväalaan. Tarkoituksenmukaisinta on, että yksi viranomainen vastaa kaikista direktiivin mukaisista tehtävistä Suomessa. Eräiden luotonantajien ja luotonvälittäjien rekisteröinnistä annetun lain (186/2023) nojalla Finanssivalvonta valvoo myös niitä elinkeinonharjoittajia, jotka myöntävät kuluttajansuojalain (38/1978) 7 tai 7 a luvun soveltamisalaan kuuluvia kuluttajaluottoja.

SPL katsoo, että perintätoiminnan rekisteröinnistä annetun lain 2 §:n muutosesitys ja sen perustelut ovat sekavat ja ristiriitaiset ja niitä pitäisi selventää. Lausunnon mukaan ehdotetut kohdat 4 ja 9 ovat ristiriidassa keskenään. 4 kohdan mukaan lakia sovelletaan luotonhallinnoijien harjoittamaan perintätoimintaan ja 9 kohdan mukaan lakia ei sovelleta luotonhallinnoijan toimintaan, joka siis myös esityksen mukaisesti on perintää. SPL pyytää, että edellä mainittuja kohtia tarkennetaan esimerkiksi niin, että 4 kohtaan lisätään maininta että kyse on muusta kuin luotonhallinnointiin liittyvästä perintätoiminnasta. Myös perustelut esityksen sivulla 58 ovat ristiriitaiset siltä osin, kun perusteluissa sanotaan, että luotonhallinnoijien harjoittaman perintätoiminnan valvonta säilyisi Etelä-Suomen aluehallintovirastolla. Näin ei suinkaan ole, vaan perinnän

valvonta säilyy aluehallintovirastolla ainoastaan siltä osin, kun kyseessä ei ole luotonhallinnointiin liittyvä perintätoiminta.

> **Valtiovarainministeriö** toteaa, että perintätoiminnan harjoittajien rekisteröinnistä annetun lain 2 §:n muuttamista koskevassa esityksen 6. lakiehdotuksessa esitetään, että mainittua lakia ei sovellettaisi uudessa luotonhallinnoijista ja luotonostajista annetussa laissa tarkoitettuun toimintaan. Luotonhallinnointi käsitteenä toki sisältää velan perimisen NPL-direktiivin soveltamisalaan kuuluvissa tapauksissa saatavien perinnästä annetun lain ja muun asiaankuuluvan lainsäädännön mukaisesti. Koska perintätoiminnan harjoittajien rekisteröinnistä annetun lain 2 §:n voimassa olevan 4 kohdan mukaan lakia ei myöskään sovelleta Finanssivalvonnasta annetun lain 4 §:ssä tarkoitetun valvottavan harjoittamaan perintätoimintaan, tarkoittaisi tämä sitä, että luotonhallinnoijien toiminta olisi kokonaisuudessaan lain soveltamisalan ulkopuolella. Tämän vuoksi mainittua kohtaa on tarpeen täsmentää esitetyllä tavalla.

4) Muut asiantuntijalausunnoissa esitetyt huomiot

Finanssiala ry toteaa lausunnossaan, että NPL-direktiivissä ei ole otettu kantaa niihin hyvin yleisiin tilanteisiin, joissa luottolaitos toimii luotonantajasyndikaatin tai -klubin agenttina ja hoitaa luotonhallinnointia kaikkien luotonantajien yhteiseen lukuun. Luotonantajasyndikaattiin tai -klubiin voi toisinaan kuulua muunkin tyyppisiä luotonantajia kuin luottolaitoksia, kuten esimerkiksi eläkevakuutusyhtiöitä tai rahastoja. Alkuperäisinä luotonantajina olevat luottolaitokset, mukaan lukien agenttipankki, saattavat myös myydä osuuksiaan luotosta tällaisille tahoille. Tällöin agenttipankki toimii luotonhallinnoijana myös näiden ei-luottolaitosten lukuun. Jos tällainen luotto joudutaan kirjaamaan direktiivissä tarkoitetuksi järjestämättömäksi saamiseksi, tulisi täsmentää, että lain luoton hallinnointia koskevat säännökset eivät sovellu kollektiivisten luottojärjestelyjen agenttipankkiin, jos direktiivi tällaisen rajauksen mahdollistaa.

> **Valtiovarainministeriö** yhtyy Finanssiala ry:n toteamukseen siitä, että NPL-direktiivi ei nimenomaisesti ota mainittuihin tilanteisiin kantaa. Asiaa on pyrittävä arvioimaan direktiivin soveltamisalaa koskevien säännösten perusteella. Direktiiviä sovelletaan ETA-alueelle sijoittautuneen luottolaitoksen myöntämiin järjestämättömiin luottoihin. Lähtökohdaksi voitaneen ottaa se, että myös luotonantajasyndikaatin myöntämä järjestämätön luotto kuuluu direktiivin soveltamisalaan, jos syndikaattiin kuuluvat luotonantajat ovat luottolaitoksia. Epäselvää on kuitenkin se, milloin tällainen luottosopimus olisi katsottava siirretyksi luotonostajalle direktiivissä tarkoitetulla tavalla, kun syndikaattiin kuuluva luottolaitos luovuttaa osuutensa luotosta. Viime kädessä EU-lainsäädännön tulkinta kuuluu Euroopan unionin tuomioistuimelle.

Finanssiala ry toteaa, että kuluttajansuojalain 7 lukuun ehdotettavan uuden 23 a §:n osalta ei ole yksiselitteistä, sovellettaisiinko säännöstä vain luotonantajan aloitteesta tehtäviin muutoksiin luottosuhteessa vai myös kuluttajan aloitteesta tehtäviin muutoksiin. Tarkoituksenmukaisinta olisi, että pykälässä tarkoitettu tiedonantovelvollisuus koskisi vain luotonantajan aloitteesta tehtäviä muutoksia. Esimerkiksi valituskeinoja koskevien tietojen antaminen lienee turhaa tilanteissa, joissa muutos luottosopimukseen tehdään kuluttajan aloitteesta tämän toiveiden mukaisesti.

Valtiovarainministeriö toteaa, että esityksen 5. lakiehdotuksen 7 luvun 23 a §:n 1 momentin mukaan jos luottosopimusta muutetaan, luotonantajan on ennen ehdotettavien muutosten voimaantuloa ilmoitettava kuluttajalle säännöksessä mainitut tiedot. Pykälä perustuu sen säännöskohtaisissa perusteluissa todetusti NPL-direktiivin 27 artiklalla kulutusluottodirektiiviin lisättyyn 11 a artiklaan sekä yhdessä ehdotuksen 7 a luvun 31 §:n viittaussäännökseen ehdotetun muutoksen kanssa NPL-direktiivin 28 artiklalla asuntoluottodirektiiviin lisättyyn 27 a artiklaan (HE s. 57). Direktiivin säännösten sanamuodosta ei ole suoraan johdettavissa, soveltuuko säännös vain luotonantajan aloitteesta tehtäviin luottosopimusmuutoksiin vai myös muihin tilanteisiin. Säännöksessä mainittuihin tietoihin sisältyisi muun muassa selkeä kuvaus ehdotettavista muutoksista sekä selvitys siitä, mitkä muutoksista edellyttävät kuluttajan suostumusta ja mitkä muutoksista tulevat voimaan lain nojalla, muutosten toteuttamisaikataulu ja valituskeinoja koskevat tiedot. Kuluttajalla ei voine olla mainittuja tietoja koskevaa erityistä intressiä, jos kyse on kuluttajan ehdottamista muutoksista, jotka luotonantaja on sellaisenaan hyväksynyt. Kuluttaja saattaa kuitenkin tarvita säännöksessä mainittuja tietoja luotonantajasta lähtöisin olevien muutosten lisäksi silloin, kun muutokset perustuvat kuluttajan aloitteeseen, mutta luotonantaja esimerkiksi asettaa lisäedellytyksiä muutoksille tai toteuttaa muutokset muutoin kuluttajan ehdotuksista poiketen – edellyttäen, että sopimuksen muuttaminen on ylipäätään sallittua. Tarkoituksenmukaisinta olisi, että tiedonantovelvollisuutta sovellettaisiin tilanteissa, joissa kuluttajalla on intressi saada säännöksessä tarkoitetut tiedot. Vastineen laatimisessa on tältä osin konsultoitu oikeusministeriötä.

Kuluttajaliitto kiinnittää huomiota uuden kuluttajaluottodirektiivin johdanto-osan 79 kappaleeseen, jonka mukaan punnitessaan lainanhoitojoustotoimenpiteiden tarkoituksenmukaisuutta luotonantajan tulisi ottaa huomioon kuluttajan yksilöllinen tilanne. Mainittuun johdanto-osan kappaleeseen on viitattu hallituksen esityksen kuluttajansuojalain 7 luvun 13 §:n 2 momentin 6 kohtaa koskevissa säännöskohtaisissa perusteluissa. Kuluttajaliitto katsoo, että myös säädöstekstissä voisi puhua muiden olosuhteiden sijaan muista yksilöllisesti arvioiduista olosuhteista, jotta kansallisessa säädöstekstissä painotettaisiin luotonantajan yksilökohtaista harkintaa direktiivissä tarkoitetulla tavalla, eikä luotonantajien päätös tarjota tai olla tarjoamatta maksujärjestelyjä typistyisi tyyppitilanteiden mukaiseen arviointiin.

Valtiovarainministeriö toteaa, että esityksen 5. lakiehdotuksen 7 luvun 13 §:n 2 momentin 6 kohdan mukaan erityisesti edellytetään, että luotonantaja antaa kuluttajalle maksuviivästystilanteissa tietoa ja neuvoja maksuvaikeuksien syntymisen tai syvenemisen estämiseksi ja maksukyvyttömyystilanteiden hoitamiseksi sekä tarjoaa kuluttajalle kohtuullisia maksujärjestelyjä luoton takaisinmaksun edistämiseksi, jos niiden tarjoamista voidaan kuluttajan takaisinmaksukyky ja muut olosuhteet huomioon ottaen pitää asianmukaisena. Pykälän säännöskohtaisissa perusteluissa (HE s. 57) todetaan uuden kuluttajaluottodirektiivin ((EU) 2023/2225) johdanto-osan 79 kappaleeseen viitaten, että arvioinnissa olisi otettava huomioon muun muassa kuluttajan yksilöllinen tilanne, kuten kuluttajan edut ja oikeudet, hänen kykynsä maksaa luotto takaisin ja hänen elinkustannustarpeensa. Ehdotuksen perusteella on selvää, että maksujärjestelyjen asianmukaisuuden arvioinnissa tulee huomioida kuluttajan yksilöllinen tilanne. Vastineen laatimisessa on tältä osin konsultoitu oikeusministeriötä.

5 Muut huomiot

Edellä sanotun lisäksi valtiovarainministeriö toteaa, että hallituksen esitykseen sisältyvissä lakiehdotuksissa on havaittu eräitä virheitä ja puutteita. Direktiivin täytäntöönpanon täydellisyyden varmistamiseksi lakiehdotuksiin ehdotetaan vielä seuraavia täsmennyksiä.

Hallituksen esityksen 1. lakiehdotuksen 7 §:ssä ehdotetaan säädettäväksi siirtoilmoituksesta. Ehdotetulla pykälällä pantaisiin täytäntöön NPL-direktiivin 10 artiklan 2 kohta. Suomenkielisen direktiivin 10 artiklan 2 kohdassa on käännösvirhe, sillä kohdan suomenkieliset b ja e kohdat ovat asiallisesti saman sisältöiset. Englanninkielisestä direktiivitekstistä ilmenee, että mainitussa e kohdassa säädetään tiedoista direktiivissä tarkoitetun luotonhallinnointipalvelujen tarjoajan (hallituksen esityksessä *luotonhallinnointipalvelujen tuottaja*) osalta. Hallituksen esityksen 1. lakiehdotuksen 7 §:stä tätä kohtaa vastaava ehdotus on jäänyt puuttumaan. Tämän vuoksi valtiovarainministeriö ehdottaa mainitun pykälän 2 momentin 3 kohtaan seuraavaa täsmennystä:

> 7 §
>
> *Siirtoilmoitus*
>
> Luotonostajan tai luotonhallinnointitoimintojen suorittajaksi nimetyn on ilmoitettava velalliselle järjestämättömän luoton siirtämisestä, paitsi jos velallinen on saanut vastaavan ilmoituksen muulta taholta. Ilmoitus on toimitettava viimeistään silloin, kun velalliseen kohdistetaan luottoon liittyviä perintätoimia.
>
> Ilmoitukseen on sisällyttävä seuraavat tiedot:
>
> 1) luotonostajan yksilöinti- ja yhteystiedot;
>
> 2) yhteystiedot luottosopimusta koskevia tiedusteluja varten;
>
> 3) mahdollisen luotonhallinnointitoimintojen suorittajaksi nimetyn yksilöinti- ja yhteystiedot ja tiedot tämän oikeudesta harjoittaa luotonhallinnointitoimintaa *sekä mahdollisen luotonhallinnointipalvelujen tarjoajan yksilöinti- ja yhteystiedot*;
>
> 4) velallisen maksettavana oleva velan pääoma, korot ja muut maksut ilmoituksen toimittamisajankohtana;
>
> 5) maininta siitä, että järjestämättömän luoton siirtäminen luotonostajalle ei vaikuta luottosuhteeseen liittyviin velallisen oikeuksiin;
>
> 6) Finanssivalvonnan yhteystiedot, tai, jos velallisen kotipaikka tai päätoimipaikka sijaitsee toisessa ETA-valtiossa, kyseisen valtion toimivaltaisen viranomaisen yhteystiedot.
>
> Kuluttajalle myönnetyn luoton siirtämistä koskevasta tiedonantovelvollisuudesta säädetään kuluttajansuojalain 7 luvun 25 §:ssä.

Esityksen 1. lakiehdotuksen 30 §:ssä ehdotetaan säädettävän sellaisista säännösten rikkomisista ja laiminlyönneistä, joista voitaisiin Finanssivalvonnasta annetun 40 §:n 1 momentin mukaisesti määrätä seuraamusmaksu. NPL-direktiivin 23 artiklan 1 kohdan g alakohdan nojalla jäsenvaltioiden on vahvistettava asianmukaiset hallinnolliset seuraamukset ja korjaavat toimenpiteet, joita sovelletaan silloin, jos luotonostaja

ei noudata vaatimusta, josta säädetään 19 artiklan saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetuissa kansallisissa säännöksissä. Direktiivin 19 artikla käsittelee kolmannen maan luotonostajan edustajan nimeämistä ja ilmoittamista toimivaltaiselle viranomaiselle. Hallituksen esityksen 1. lakiehdotuksen 30 §:stä tätä kohtaa vastaava ehdotus on jäänyt puuttumaan. Tämän vuoksi valtiovarainministeriö ehdottaa mainitun pykälän 1 momenttiin seuraavaa lisäystä:

30 §

Seuraamusmaksu

Säännöksiä, joiden laiminlyönnistä ja rikkomisesta määrätään Finanssivalvonnasta annetun lain 40 §:n 1 momentissa tarkoitettu seuraamusmaksu, ovat tämän lain:

1) 6 §:n säännökset luotonhallinnointitoimintojen suorittajan nimeämisestä sekä luotonhallinnointitoimintojen suorittamisen alkamisen johdosta Finanssivalvonnalle tehtävästä ilmoituksesta;

2) 7 §:n säännökset siirtoilmoituksen tekemisestä;

3) 8 §:n säännökset yhteydenpidosta velallisen kanssa;

4) 9 §:n säännökset luotonostajan edustajan nimeämisestä ja ilmoittamisesta Finanssivalvonnalle;

~~*4*~~ *5*) 16 §:n säännökset luotonhallinnointisopimuksen tekemisestä;

~~*5*~~ *6*) 17 §:n säännökset luotonhallinnointitoiminnon ulkoistamisesta luotonhallinnointipalvelujen tuottajalle;

~~*6*~~ *7*) 18 §:n säännökset velallisen varojen hallussapidosta;

~~*7*~~ *8*) 19 §:n säännökset luotonhallinnointia koskevien tietojen säilyttämisestä;

~~*8*~~ *9*) 20 §:n säännökset velallisten valitusten käsittelystä.

Hallinnollisten seuraamusten määräämisestä, julkistamisesta ja täytäntöönpanosta säädetään Finanssivalvonnasta annetun lain 4 luvussa.

Esityksen 3. lakiehdotuksessa luottolaitostoiminnasta annetun lain 15 lukuun ehdotettavassa uudessa 16 §:ssä säädettäisiin tietyistä luottolaitoksia koskevista velvoitteista, jotka perustuvat NPL-direktiivin 15 artiklaan. Näihin lukeutuu velvollisuus ilmoittaa Finanssivalvonnalle puolivuosittain tiedot siirretyistä järjestämättömistä luotoista. Esityksen 1. lakiehdotuksen 10 §:ää vastaavasti tähän pykälään tulisi sisältyä Finanssivalvonnan velvollisuus toimittaa tiedot edelleen luotonostajan kotivaltion toimivaltaiselle viranomaiselle. Vaatimus perustuu NPL-direktiivin 15 artiklan 4 kohtaan. Tämän vuoksi valtiovarainministeriö ehdottaa mainittuun pykälään lisättäväksi 5 momentti seuraavasti:

16 §

Järjestämättömän luottosopimuksen siirtäminen

Sen estämättä, mitä 14 §:ssä säädetään, luottolaitoksen on pyynnöstä annettava mahdolliselle EU:n vakavaraisuusasetuksen 47 a artiklan mukaisesti järjestämättömäksi vastuuksi luokitellun luottosopimuksen tai tällaisen sopimuksen mukaisten luotonantajan oikeuksien ostajalle tiedot,

jotka ovat tarpeen kyseessä olevien luottosopimusten tai luotonantajan oikeuksien arvon ja takaisinperinnän todennäköisyyden arvioimiseksi. Tietojen antamisessa on käytettävä luotonhallinnoijista ja luotonostajista sekä direktiivien 2008/48/EY ja 2014/17/EU muuttamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2021/2167 16 artiklassa tarkoitettujen komission hyväksymien teknisten täytäntöönpanostandardien mukaisia malleja ja lomakkeita.

Luottolaitos saa siirtää 1 momentissa tarkoitetun luottosopimuksen tai tällaisen sopimuksen mukaiset luotonantajan oikeudet luotonostajista ja luotonhallinnoijista annetun lain (/) 9 §:ssä tarkoitetulle luotonostajalle vain, jos tämä on nimennyt mainitussa pykälässä tarkoitetun edustajan.

Jos luottolaitos siirtää 1 momentissa tarkoitettuja luottosopimuksia tai tällaisen sopimuksen mukaisia luotonantajan oikeuksia, sen on ilmoitettava Finanssivalvonnalle puolivuosittain seuraavat tiedot:

1) luotonostajan tai 2 momentissa tarkoitetun luotonostajan edustajan yksilöintitiedot;

2) siirrettyjen luottosopimusten ja sopimusten mukaisten luotonantajan oikeuksien lukumäärä, yhteenlaskettu maksamatta oleva määrä ja arvo;

3) tieto siitä, sisältääkö siirto kuluttajan kanssa tehtyjä luottosopimuksia tai sopimuksen mukaisia luotonantajan oikeuksia;

4) luottosopimusten vakuutena olevien omaisuuserien tyypit.

Finanssivalvonta voi antaa tarkempia määräyksiä 3 momentissa tarkoitettujen tietojen sisällöstä ja tietojen toimittamistavasta sekä tietojen toimittamisen ajankohdista.

Finanssivalvonnan on toimitettava 3 momentin nojalla saamansa tiedot ilman aiheetonta viivytystä sen ETA-valtion toimivaltaiselle viranomaiselle, jossa luotonostajan tai luotonostajista ja luotonhallinnoijista annetun lain 9 §:ssä tarkoitetun luotonostajan edustajan kotipaikka tai päätoimipaikka sijaitsee.

Lisäksi hallituksen esityksen 8. lakiehdotus sisältää virheellisen pykäläviittauksen. Toimilupavalvottavista säädetään Finanssivalvonnasta annetun lain 4 §:n 2 momentissa. Lakiehdotuksessa pykäläviittauksen tulisikin kohdistua Finanssivalvonnasta annetun lain 4 §:n 1 momentin 7 kohdan sijasta 4 §:n 2 momentin 7 kohtaan. Tämän vuoksi valtiovarainministeriö ehdottaa 8. lakiehdotukseen seuraavaa täsmennystä:

16 §

Ilmoitusvelvollisuus

Ilmoitusvelvollisuus koskee Finanssivalvonnasta annetun lain 4 §:n ~~1~~ *2* momentin 7 kohdassa tarkoitettua luotonhallinnoijaa kuitenkin ainoastaan, jos ilmoitettavasta luottosopimuksesta johtuvat luotonantajan oikeudet ovat siirtyneet kyseiselle luotonhallinnoijalle.